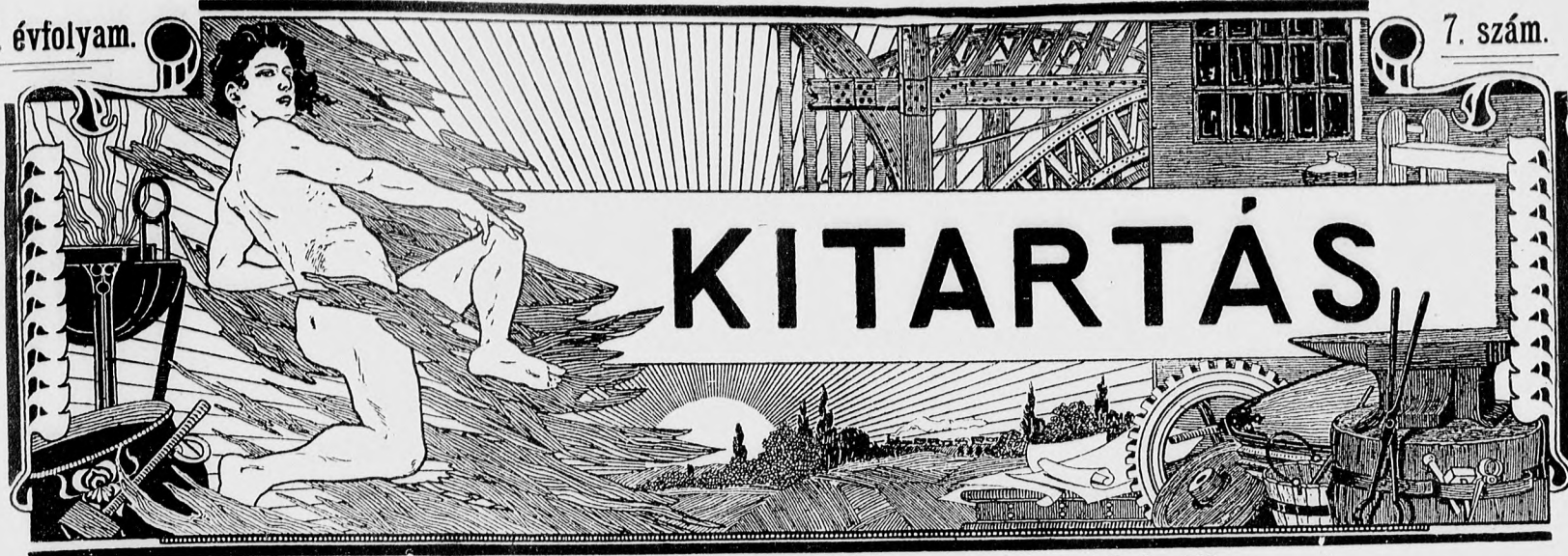

1900. február hó 18-án.

II. évfolyam.

7. szám.

Társadalmi, szépirodalmi és ismeretterjesztő hetilap.

MEGJELENIK VASÁRNAPONKINT.

Előfizetési díj:
Helyben és vidéken postaküldéssel24 korona.
Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a *Nemzeti Baleset Biztosító Részvénytársaságnál* 2000 koronára vannak biztosítva.

Felelős szerkesztő:
benedekfalvi dr. LUBY GYULA,
köz- és váltó-ügyvéd,
a m. kir. államvasutak titkára.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUDAPEST,
VIII. ker., Köztemető-út 3. sz.
Telefon szám 58-61.

Parkban.

A Kisfaludy-Társaság közülése.

A melankólia borongós jegyében nyílt meg vasárnap délelőtt a Kisfaludy-Társaság ünnepi közülése; Szász Károly, az ősz másodelnök, a régi hagyományok tiszteletreméltó képviselője, elszomorodva beszélt a divatos irányokról, melyek a művészet minden ágát inficziálták s a szecsesszió tulzásait és értelmetlenségeit lopták bele az irodalomba és a művészetbe. Melabus beszédének legvégén csillant meg csak a halvány remény, hogy a társaság, mely annyi régi és nemes tradícióra tekinthet vissza, nemsokára emancipálni fogja magát e divatos tulhajtásoktól s ismét a nyugodt, tiszta művészi munkát tekinti céljának és programjának.

* * *

A Kisfaludy Károly születése érfordulóját követő első vasárnapot régtől fogva lefoglalta magának a Kisfaludy-Társaság, hogy ezen a napon letegye határkövét egy esztendő irodalmi működésének. Az ezidei, az ötvenharmadik nagygyűlés napja elé fokozott érdeklődéssel tekintett mindenki: Gyulai Pál nem ült már az elnöki székben. A diszes helyről társa, Szász Károly mondta a megnyitó beszédet: történetét a társaságnak s erős bírálatát az újabb irodalomnak. Legérdekesebb része volt ez a közgyűlésnek. De magára vonta a figyelmet Berzeviczy Albert székfoglalója is. Költői szépségű művel foglalt helyet a Kisfaludysták sorában. A szirének hazájáról, a szorrentói szigetről szólott: a valóság rajza s a termé-

szet hangulata, a költő érzése és a filozófus mélysége fonódott egybe e fényes munkában. Szász Károly rögtön át is adta Berzeviczynek a tagsági levelet, melyre az író néhány rövid szóban felelt, megadván a jellemzését annak a viszonyoknak, mely az irodalomhoz fűzi őt, ki a politika terén vivta főképp küzdelmeit.

Hegedüs István, Kozma Andor, Bársony István és Szabolcska Mihály voltak a nagygyűlés többi felolvasói. Hegedüs az elégia borongó hangulatát, Kozma az ifjúságot sirató líra hangját és Szabolcska a természet és költészet közvetlen érzelmeit adta vissza egy-egy szép költeményben, Bársony István pedig érdekes novellájával vegyített színt és erőt a felolvasások sorába.

A nagygyűlés külső képe ezuttal sem maradt a megszokott kép szingazdagsága mögött. A teremben lenn a hölgyek sokszínű sokasága, fenn a karzaton a lelkes ifjúság szorongott s az emelvényen irodalmunk és tudományunk sok jelese emelte díszét az ünnepi nagygyűlésnek. A társulat fővárosi tagjai ugyszólván mind megjelentek s feljöttek néhányan a vidékről is.

A nagygyűlést Szász Károly beszéde nyitotta meg.

Nagy hatást és tetszést keltett a titkári jelentés. Utána a felolvasásokra került a sor. Első volt Hegedüs István. „Achilleion“ czimén a királyné korfui kastélyáról írott elégiáját mutatta be. Leírja e gyönyörű hely díszét. A haldokló Achilles szobrát, Achillesnek az el-esett Hektor fölött való diadalmenetének fal-

* * * T Á R E Z A . * * * *

Mit nem tennék én te érted!

Mit nem tennék én te érted, édes drága kedvesem!
De szivedet megnyerhetni nem adatott én nékem!
Az én lelke sódrgását te talán nem is érted,
Nem állhatok sorompóba, nem küzdhetek érted.
A szerelem égő napja nem világít nékem,
Csak borongó félhomályban telik az én éltém!
Hordozom a keresztemet . . . és alatta roskadok.
Hisz én csak egy szegény — gyenge nő vagyok!

Szerelmem, mint a folyondár átölelné éltedet,
Mint az árnyék, úgy követném, kísérném a léptedet,
A napsugaras ékes tavaszt vinném a szobádba,
Király se volna boldogabb, a fényes palotába.
Ellesném a gondolatod, mi a szived vágya . . .
Szemeidből nevetne rám kettőnk boldogsága.
Elérhetlen vágyak . . . Ah mint sorvadok . . .
Hisz én csak egy szegény, gyenge nő vagyok!

Ha a Múza meghallgatná bús panaszomat,
És sikerrel koszoruzná szerény lantomat,
Ha szivembe nem csupán lángja van a vágynak,
De ha föl is emelnének fényes fehér szárnyak!
Hogyha lelke sódrgását méltó volna hozzád,
Hogyha felém fordulna tündöklő szép orcád!
Porba rejtem arcom . . . zokogok, zokogok,
Hisz én csak egy szegény, gyenge nő vagyok!

Beh szívesen megosztanám a te szegénységed,
Dolgos kézzel éjt-napot is egygyé tennék érted.
Kikaparnám a kő alól a tenyérynyi zöldet,
Arczom verejtékével áztatnám a földet,
Lecsókolnám homlokodról a hulló verejtéket,
Boldogságunk talán . . . sohse érne véget,
Ah de felém biztatón egy csillag sem ragyog,
Hisz én csak egy szegény, gyenge nő vagyok!

Csapó Róza.

Menyus házassága.

Menyus hat hétig nem jött a söresarnokba s mikor a hetedik héten megjelent, így szólt:

— Megnősültem.

Ami pedig házassága történetét illeti, azt közvetkezőleg beszélte el:

festményét, a kertben a trónörökös mellszobrát, Heine szobrát, a „Die einsame Thräne“ motívumát fejezve ki. Mindezeket egységes képbe foglalván, feltünteti Thetist, Achilles anyját, a tengeri istenasszonyt és a királynét. Egyik strófáját az elégiának itt adjuk:

Nem hallod a kertben Achill'nek az ajkán
— A szobra föléled előtted —
Nem dermed a köny meg a Heine arczán
A magános, utolsó könyesepp?
Nem támad előtted létre a festvény,
Achilles tombol a Hektor elestén . . .
Nem hirdeti kö, nem hirdeti kép
»Rövid éltü e földi világban a szép« . . .

A borongó költeményt hosszasan meg-eljeneztek.

Ezután Berzeviczy Albert tartotta meg székfoglalóját ezen a czimen: „A Szirének hazájában“. A szorrentói félsziget környékére vezet, melynek kiemelkedő sziklái alatt tanyáztak — a monda szerint — a halandókra bűvös hatalmu szirének. Elmondja a titkos vonzerejü nők mitológiáját, amely ezt a vidéket a hitrege klasszikus talajává avatta. Átvezet ezután Capri szigetére, hol hajdan a vérszomjas Tiberius császár lakott. A császári palota romjai rég hallgatagok, de annál beszédesebb a monda. Maga a sziget, messziről tekintve, olyan, mint egy álmkép, s ha már ott vagyunk s köves utait járjuk, akkor sem hágy el az álomlátás. Mindenfelől körülzsong a tenger hulláma, s mély azurkék fölötté a mennybolt. Azután a barlangjai. Mindenik más színben pompázik. Az egyik fehér, a másik kék,

a harmadik sárga. Majd fölmegyünk a Salto di Tiberiora, ahonnét beláthatni az egész szigetet. Leírja azután Amalfiban és Salernoban nyert benyomásait oly szépen, hogy szinte magunk előtt látjuk a tájat, érezzük a naphevét, s átélvezzük a föld egyik legszebb pontjának egész gyönyörűségét.

Nagy élvezettel hallgatta az egész közönség ezt a tájleírást, mely a valódi költészet varázsával hatott mindenkire. Lelkes óvációjutalmazta Berzeviczy Albertet s az illusztris felolvasó elé odalépett Szász Károly s néhány meleg szó kíséretében nyújtotta át neki a tagsági oklevelet.

Majd Kozma Andor olvasta fel „Katonák“ című hangulatos versét, melyben visszasírja a fiatal katona derült, gondtalan életét. A nagy tetszést leginkább illusztrálta a közönségből egy hölgy önkénytelen felkiáltása, aki a költeménytől megkapatva, szinte önmagáról is megfeledkezve, így adott kifejezést tetszésének: „Jaj, de szép!“

Bársony István mutatta be erre „Nyilik a rózsabimbó“ című elbeszélését. A természet szépségeinek poétikus festője, ki az „Őszi rózsza“ című mélységes költői rajzában megteremtette a Tompa-féle Virágénekek prózában irt költői tartalmasságu mását, ezuttal novellát olvasott fel és megkapó erővel s nagy jellemző tudással mutatta be néhány ember lelki tusáját.

Utolsó maradt Szabolcska Mihály. Két költeményét olvasta fel s mind a kettő a maga közvetlen, bájos egyszerűségében ha-

— Abban a házban, amelyben legénykoromban laktam, az első emeleti lakást egy nyugalmazott őrnagy bérelte, akinek hegyes bajusza volt s akinek nagy szemei mindig vérben forogtak. Az őrnagyot rendkívül respektáltam s akárhányszor a lépcsőház falához simultam, hogy neki több helye legyen. Ennek a vén és vad katonának, aki különböző háborukban, saját bevallása szerint, harminczkilencz embert hasigatott szét, egy igen szép szőke leánya volt. A kisasszony igen bátran viselte magát s majdnem oly szabadon mozgott, mint az amerikai hölgyek, aminek következtében a rossz száju lakók erősen pletykáltak róla, de persze minden igaz alap nélkül.

Magdát én sokszor láttam, de leginkább este, mikor haza mentem. Vagy a lépcsőn, vagy a lakásuk előtt levő folyosón. Velem egyidejűleg szokott hazajárni a harmadik emeleten lakó huszárhadnagy is, akiről az a véleményem, hogy nem volt ki neki négy sarokra. Ha épeszü ember lett volna, nem cselekszi azt, hogy a gázlámpát lecsavarva, sötétséget idézve elő. E bolond passziója miatt Magda kisasszony is akárhányszor zavarba jött, mert véletlenül a lépcsőn állt. Én magam is megijáram egyszer-kétszer. Különösen megijáram egyszer, mikor a sötétben azt éreztem, hogy valaki

egyszerre átölel és össze-vissza csókolt. Alig tudtam szóhoz és lélegzethez jutni. Én ma sem értem, hogy a huszárhadnagy miért esett nekem s miért ölelgetett annyi hévvel.

De hát mindez mellékes. Jóval fontosabb az, hogy egy este, mikor a lépcsőkön másztam fölfelé s a huszárt szidtam, aki a lámpát ezuttal is lecsavarta, valaki megint nekem esett. Az első pillanatban azt hittem, hogy a huszárral van dolgom, akire rájött a roham. De hogy az illetőnek bajusza nem volt, meg hogy a csókjától egyszeribe melegem lett, azt kezdtem sejteni, hogy ezuttal hölgygel van dolgom. Így hát én is megöleltem és vissza-csókoltam.

Ebben a perczen hirtelen világosság támadt s azt láttam, hogy Magda kisasszony van a karjaim között. Hogy a világosságot ki okozta, ma sem tudom, csak sejtem, hogy leselkedők cselekedhették. De miért? Hiszen köztem és Magda kisasszony között semmi viszony sem forgott fönn s teljes véletlenségből történt, hogy a nyakamba ugrott. A drága teremtés — mint később elbeszélte — a nagyapját várta s az én lépéseimet a sötétben a nagyapja lépéseivel tévesztette össze. Ezért vetette magát a keblemre s ezért csókolt össze-vissza. A nagyapját ugyanis rettenetesen szereti.

tott. Különösen tetszett „A Tiszánál“ című költemény, melynek két strófáját ideiglatjuk:

Virág se nyílt már ugy a partodon,
A vadvirág, ej haj! mint egykoron.
De minek is, ha nincs, aki letépje
Egy kurtaruhás kis leány kebelére!

A szederindák ott a fák alatt
Több levelet tán nem is hajtának.
Kinek, minek — gondolják — levelezni,
Ha rajtuk tul nincs már kit megölelni?

A tárgysorozat ezzel kimerült s még csak Vargha Gyula másodtitkár tett jelentést a lejárt pályázatok eredményéről. Bulyovszky Lillának költői elbeszélésre kitűzött díját „Egy királyleány története“ című költeménynek ítéltek oda. A pályanyertes költemény szerzője — mint a jeligés levélből kitűnt — Somló Sándor, ki ezuttal tizedik pályadíját nyerte 1885. óta. Az előbbi kilenczet mind drámával, még pedig háromszor a Teleki-díjat is. Dicséretet érdemelnek: „A rózsák a hóban“ és „A verebek“ című költői beszédek. Az előbbinek Martos Ferencz, az utóbbinak Szentessy Gyula, a „Kirtartás“ segédszerkesztője, a szerzője.

A Somogyi-jutalmat a „Balassa Bálint életrajza“ című dolgozat nyerte el. Szerzőjeként a jeligés levélből új név tűnt ki: Schleiminger Bella. Működésével most tűnt fel először igazán, eddig Sárossy Bella néven fordításokkal, tárczákkal és humoros elbeszélésekkel szerepelt az irodalomban. A Kisfaludy-Társaság koszoruját esztétikai műért kapta. A pályanyertes munka első kísérlete ezen a téren s amint látszik, már is nagy hivatottságot tanusított

Hogy ölelkésünk és csókolózásunk tiszta véletlen volt, az órnagy el nem hitte és ma sem hiszi. Azt mondta, hogy Magda nagyapjához nem hasonlítok, még a legnagyobb sötétben sem. Kijelentette, hogy az a sötétben való találkozás valószínűségű volt és hogy én veszedelmes nőcsábító vagyok, akit ketté fog vágni, hogy egyszerre kétfelé esem.

Ami a többi illeti, az rendkívül természetes. A bájos teremést, akit kompromittáltam, annak módja és rendje szerint megkértem és nőül vettem. Esküvőnkön a huszárhadnagy volt a vőfély, akivel megismerkedtem s aki nagyokat nevetett, meg a hátamra ütött, mikor elbeszéltem neki, hogy a sötétben a lépcsőkön mi történt s hogy az első perczen ő reá gondoltam.

— Ugy-e regényes házasság? — kérdezte Menyus, hozzátéve, hogy boldog házasság is.

Nekünk, ott a sörös asztal mellett, megvolt saját külön véleményünk s mi is rá-rá ütöttünk Menyus hátára és neveltünk is, talán épen úgy, mint a huszárhadnagy a lakodalomban. Ettől az időtől kezdve Menyus, miként azelőtt, pontosan megjelent a sörcsarnokban s a feleségét dicsérte, aki két angyallal fölért.

Később, mulásával az időnek, különféle hire-

rája. — Még az új pályatételeket hirdette ki a másodtitkár, mire Szász Károly néhány szóval berekesztette a nagygyűlést.

A gyűlést — hagyományos szokás szerint — lakoma fejezte be az István főherceg szálló disztermében. A társaság tagjain kívül több vendég is megjelent s egy órán át a következő társaság foglalt helyet a nagyterem mellett:

Dr. Ágai Adolf, dr. Alexander Bernát, Ambrus Zoltán, Bársony István, Benedek Elek, Beöthy Zsolt, Berczik Árpád, Berzeviczy Albert, Borovszky Samu, Endrődi Sándor, gróf Festetich Andor, Görgy István, Gyulai Pál, Hadzsics Antal, Hegedüs István, Herczegh Ferencz, Jakab Ödön, Jánosi Gusztáv, Jónás Károly, Lévay József, Lipcsey Ádám, Nagy Miklós, Neugebauer László, Papp Dániel, dr. Radó Antal, Rákosi Jenő, Rákosi Viktor, dr. Prém József, Reiniger Simon, Riedl Frigyes, Somló Sándor, Sturm Albert, Szabolcska Mihály, Szász Károly, id. Szinnyey József, Szomaházy István, Szüry Dénes, Vargha Gyula, Vécsey Tamás, Vértessy Arnold, Vikár Béla, Zilahi Simon.

A legelső doktornő.

Valamint az általános műveltségben, úgy a nők műveltségében is a 14-ik századtól egész a 18-ik századig Olaszországot illeti az elsőség. A kiváló hölgyek közül első sorban említést érdemel egy szegény dominikánus-rendi apáca, Siena Katalin, aki két pápának volt tanácsadója. A 18-ik század elején egy Bassi Katalin nevű hölgy, egy bolognai jogtudós leánya vonta magára a tudományos világ figyelmét.

ket hallottunk a czimbora feleségétől s akárhányszor elszomorodtunk, hogy ezt a jó fiut úgy megcsalja az asszony. Ily körülmények között egy napon Bruder Antal, az asztaltársaság elnöke, azt mondta, hogy nekem, aki Menyussal legbizalmasabb viszonyban vagyok, erkölcsi kötelességem őt felvilágosítani. A szárnyaló híreket tudtára kell adnom, hogy tájékozva legyen s hogy úgy cselekedhessék, amint egy férjnek és férfinak kell hasonló helyzetben cselekednie.

Nekem-ugyan nem volt nagy kedvem hozzá, de mert kijelentették, hogy ez erkölcsi kötelesség teljesítése elől ki nem térhetek, hát megtettem. Persze, igen tapintatosan és gyöngéden, ami abból állt, hogy a feje tetejét tapogatni kezdtem, mondván, hogy ama szarvakat keresem, amelyről az emberek az egész városban szélteben-hosszában beszélnek. A többi azután már igen könnyen ment.

Menyus egy árva szót sem szólt s csak elrohant. Ez nap alig vártam az esti lapokat, abban a hitben, hogy a czimbora az asszonyt lelőtte s hogy erről a tragédiáról hosszú cikket olvashatok. De hiába vártam, mert Menyus nem lőtte agyon az asszonyt. Másnap épen az ő esetéről beszélgettünk, mikor vidám, elégedett arccal lépett a sörcsarnokba.

1711-ben született Bolognában és korán feltűnt nagy tudományszomjával. Sok könyörgésére szülei megengedték neki, hogy egyik rokonától oktatást nyerjen a latin nyelvből, és csakhan ar oly fényes eredményt mutatott fel, hogy tökéletesen irt és beszélt Cicero klasszikus nyelvén.

De ez még nem elégítette ki. A tudományra szomjas leány fölkereste Bologna híres orvostanárát: Tacconi Cajetánt, ki, a midőn a leány fényes tehetségét felösmerte, oktatást adott neki a logikából, fizikából és metafizikából. A midőn néhány év múlva e tantárgyakból nyilvánosan levizsgázott, az összes jelenlevőket bámulatba ejtette kiváló készültségével. Alig terjedt el a hire a tudományos világban, amidőn a tudósok vetekedve keresték ösmeretségét. Csodálkozásuk még fokozódott, a mikor a fiatal leány alapos tudományosságáról és széleskörű ösmereteiről meggyőződtek. Manfredi Eustachius csillagász az állította róla, hogy az ó- és új-világbölcsésésnek összes ágaiban akkora jártassággal bírt, hogy a legnagyobb tudósokkal is képes volt vitatkozni és többnyire győztesként került ki a vitából.

Legnagyobb dicsőségét azonban 1732. április hó 7-én aratta a szép Bassi Katalin. E napon Lamberti és Grimaldi bíboros, a legelőkelőbb főurak, a tanácsnokok, az akadémia tanárai és nagyhirű idegen tudósok gyűltek össze Bolognában. E tudós gyülekezet előtt mutatta be a jeles bölcsész tudományosságát. Hét jeles tudóssal vitatott meg különféle bölcséleti tételeket és pedig oly szellemi erővel, hogy a tudományos társaság, melynek élén Marsigli gróf állott, tagjai sorába vette fel őt. Néhány nap múlva a bölcséleti fakultás a doktori oklevelet adta át neki. A ritka ünnepélyt nagy szertartások mellett sok előkelő egyéniség és nagy néptömeg jelenlétében tartották meg. Bazzani rektor huzta az arany-gyűrűt az ujjára és ő adta rá a pompás doktori palástot, fejét pedig ezüst babékoszorúval koszoruzta meg. A bíbornok és polgármester lelkes beszéddel üdvözölték az első doktornőt.

A nagy ünneplés után csakhamar megkapta

— Kérlek egy szóra — fordul felém s egy üres asztal mellé vonszolt.

— Nos? — kérdeztem, visszafojtva a lélegzetem.

— Meg akarlak nyugtatni s kérlek, nyugtasd meg a többieket is. Semmi sem igaz. Magda olyan ártatlan, mint akármelyik angyal. És ezt egész bizonyossággal mondhatom.

— Honnan tudod?

— Megkérdeztem tőle magától, arra kérve, hogy őszinte legyen. Barátom, Magda kijelentette, hogy alaptalan pletyka az egész. Kezet is adott rá, meg azután meg is esküdött rá.

Bruder Antal, aki a szomszéd asztal mellől figyelt meg bennünket, azt beszélte, hogy soha életében nem látott ostobább arcot, mint amelyet én vágtam akkor, mikor Menyus a beszédét befejezte. És Bruder Antalnak igaza lehetett, mert nagyon meg lehettem lepetve. Talán jobban és erősebben, mint máskor bármikor, a lefuresább és legváratlanabb helyzetekben.

Bármennyire elálmétkodtam is, a köztem és Menyus között fönforgott ügy végleges befejezést nyert s erről a témáról többé sohasem szoltunk.

(Vége következik.)

kinevezését bölcséleti tanárrá, tekintélyes fizetéssel. Tiszteletére az egyetem nagy érmet veretett, melynek egyik oldalát az ifjú tudós képe diszította, vállán a doktori palásttal, a másik oldalán pedig a bölcsesség istennője tartotta kezében a tudományosság fáklyáját.

Bassi Katalint azonban még most sem hagyta pihenni ernyedetlen munkakedve. Nagy szorgalommal tanulta a görög nyelvet, matematikát és fizikát, pihenő óráiban pedig a költészet muzsájának hódolt és hősköltevényeit messze földön énekelték hazájában.

Legnagyobb dicsőségére válik pedig az, hogy e nagy ünnepeleste se tette elbizakodottá. Továbbra is házias és szerény leány maradt, ki a szülői házban a házi teendőktől sem idegenkedett. 27 éves korában neje lett Beratti tanárnak, kivel a legboldogabb házasságban élt. Számos gyermekét nagy gondnal és szeretettel nevelte, s igazi mintaképe volt a jó családanynak. Hatvanhét évet ért el és halála egész Bolognát gyászba borította.

Egy munkásleány levele.

Egy levelet kaptunk a héten egy munkásleány aláírásával, mit itt közlünk egész terjedelmében annak bizonyosságául, hogy milyen előkelő gondolkozásu munkásaink vannak Magyarországon ma, mikor mindenféle azt hangoztatják, hogy a magyar munkások nem állanak még az intelligencia ama fokán, amelylyel a német, belga, szóval a külföldi munkások dicsekednek.

Tisztelt Szerkesztő ur!

Fogadja egy kis munkásleány hálás köszönetét, amiért megteremteni igyekszik az ő ideálját! Ön bizonyára mosolyog, pedig úgy van. Az én ideálom ugyanis mindig munkás volt, de öntudatos, lelkes, művelt munkás, aki büszke erkölcsére, hazájára és munkás két kezére. Aki nem kénytelen átkozódni, midőn tudatlansága a gát minden dolgában.

Tisztelet azoknak a tudós uraknak, akik mindenféle tanulmányos felolvasásokat tartanak a munkások részére, de higgye el tisztelt Szerkesztő ur, hogy a legjobb akarat mellett sem tudok áhitattal hallgatni, ha még oly lélekemelő legyen is a felolvasás tárgya, ha a bizonytalan holnapra kell gondolnom, melytől már csak egy rövid éj választ el és hozhat ránk betegséget, nyomort.

Ön tisztelt Szerkesztő ur, helyesen fogta fel hivatását, midőn a szegény munkások vállain könnyíteni igyekszik a terhet. Ily módon azután alkalmat ad a szegény munkásoknak, hogy észre vegyék és lassankint megösmérjék önmagukat. Aldja meg az Isten érte!

Higgye el tisztelt Szerkesztő ur, hogy csak egy kis jóakaratot kell mutatni a magyar munkásnak és néhány évtized multán büszkesége lesz a magyar iparos és munkás nemzetének.

És ez megtörténik, csak a szegény munkás családjaért aggódó lelkét kell megnyugtatni. Az Ön által megkezdett út oda vezet egyenesen.

Csak még sokan követnék példáját! Az eredmény érzem nem marad el és mikorra én már — remélhetőleg — fehérhaju nagymama leszek, akkor már a magyar munkások tulnyomó részét az

én kedves »nemes munkás« ideáljaim fogják képezni, akik megnemesítenek maguk körül mindent, munkát, családot s lassanként az egész nemzetet! Talán egy kissé vakmerő vagyok, de én mint munkás, ösmerek munkásokat, akik nagyok tudnának

ezt Önnek megírni, azt valószínűleg azért teszem, mert amint Ön is látja, az idő olyan tavaszias, — már valószínűleg a fecskék is elindultak haza felé — és ilyenkor azt hiszem, hogy minden leány szeret egy kicsit bizalmaskodni. Én persze az én

Szalon a monakói hercegnél.

lenni, persze szakmájukban, ha nem kellene szüntelen aggodalom közt élve a jövőtől félniök.

Amiket most elmondtam, az csak az én szerény nézetem, reményem kifejezése akart lenni, de azt hiszem, hogy szívből csatlakoznak hozzá a többi munkásleányok is. És hogy éppen most jut eszembe

kedves ideáljaim érdekében nem tehetek egyebet mint hogy »majd« iparkodni fogok az én kis világom embereit úgy kormányozni, hogy a jövő század nemeseinek egy kifogástalan részét képezzék!

Én különben most 18 éves vagyok, nagyon szeretek dolgozni és nincs okom szociális gondo-

latokkal foglalkozni. Komolyságomért általános becsülésnek örvendek, ez azonban nem gátol abban, hogy szívből ne kaczagjak azon, hogy kedves, titkos ábrándjaim egy részét — nem tudom miért — most már Ön is tudja.

Maradok tisztelettel

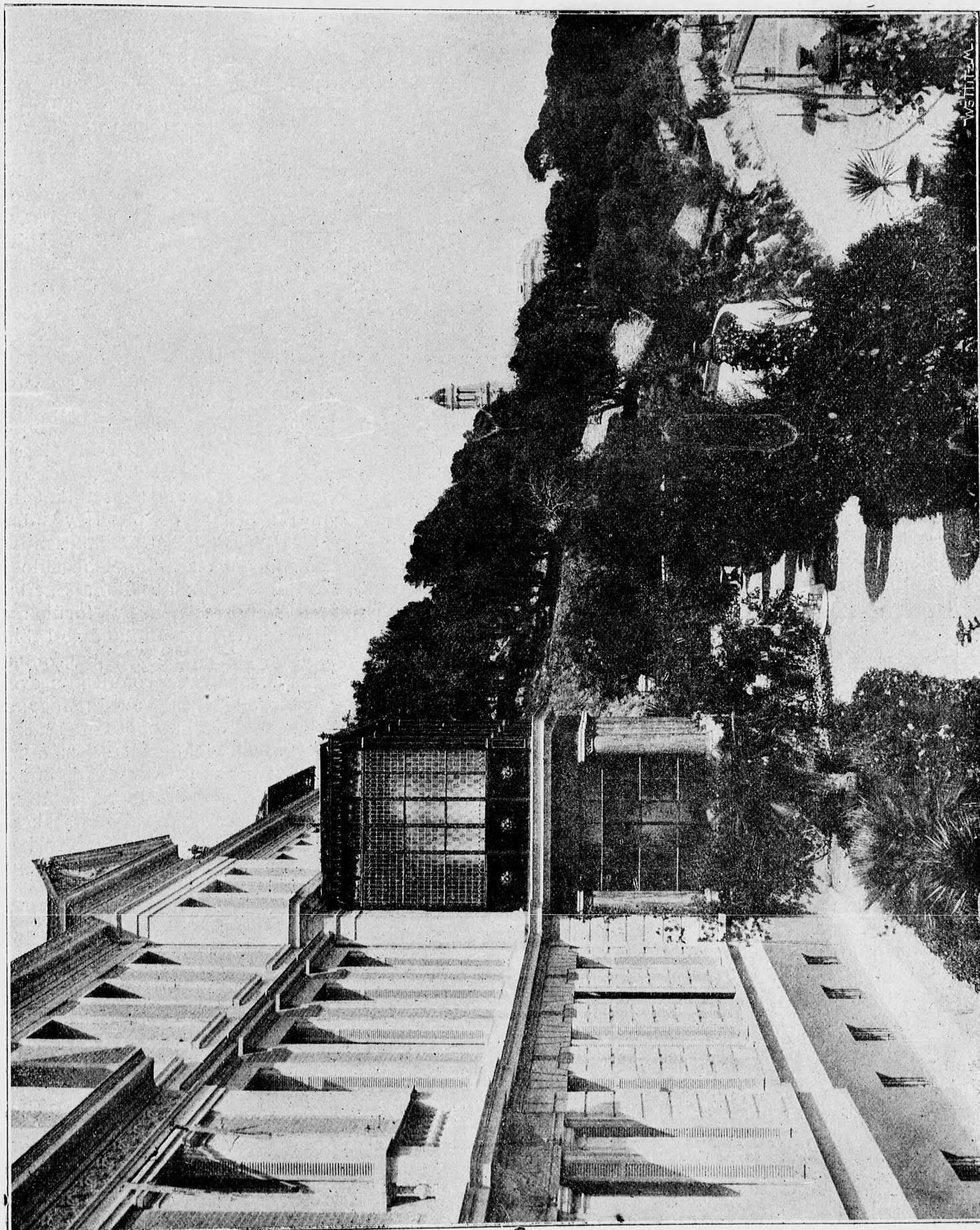
Sz. M.

Az asszonyok szerint ráncz csak valaki másnak az arcán lehet.

*

Hiszen nagy baj az, ha az asszony sokat beszél, de még ennél is nagyobb baj, ha sokat hallgat.

*

A monakói herceg háza Monakóban.

Ötletek.

— Stettenheim. —

Okos ember sohse attól fél, hogy a felesége meg fogja csalni, hanem attól, hogy már is csalta

*

Ha a poloskák úgy tudnának dalolni, mint a csalogányok, még kellemetlenebbek volnának, mint aminők most.

*

A gyermekek az emberiség legnagyobb jötevői. Az asszonyt anyává változtatják.

A „Kírtás“ tek. Szerkesztőségének!

Budapesten.

Alulírott kötelezve érzem magamat, a »Kírtás« tek. Szerkesztőségének legmélyebb hálámát kifejezni azon gyors eljárásáért, mely által, bár csak három havi előfizetője voltam, — balesetemből kifolyólag a biztosítási kétszáz korona segítő összeghez jutottam, s így özvegy anyám, mint keresetképtelen testvéreimmel, hosszas betegségem tartamára, melyben egyik ujjam is elvágatott, — az előre látható legnagyobb nyomortól meg lettünk mentve.

Hálás köszönetünket újlag kifejezve, maradtam a tek. Szerkesztőségnek legalázatosabb szolgálója
Kostajnicza, 1900. évi február hó 12-én

Déghy, Skultéty József, Feldhofer Lukács,
mint tanúk. m. á. v. pályamunkás.

Az államvasutak altiszti köre márczius hó 3-án a Saskör dísztermében tánczestélyt rendez.

A budapesti máv. gépgyár tüzoltó-testületének tánczvigalma. Rendkívül fényesen sikerült bált rendezett szombaton e hó 10-dikén a máv. gépgyár tüzoltó-testülete, az ügyvédi kamara Szalay-utczai dísztermében. Már 8 óraker hosszú sorban szállították a robogó bérkocsik a szebbnél-szebb bálba öltözetben megjelent hölgyeket a gyönyörű palota kapui elé, hol szolgálatkész, díszruhás tüzoltók segítették ki a bálozó közönséget kocsijából. Lélek emelő látványt nyújtott a fényesen kivilágított lépcsőház s a gyönyörű díszterem, hol tarkán hullámzott a válogatott előkelő közönség. Pont 9 óraker jelent meg a lady patroness, a zene harsány hangjai mellett vonult be a bálterembe, vele együtt a táncz, a jó kedv, a multság, mely kivilágos-kivirradtig tartott. Megjegyezzük még, hogy a rendezőség gyönyörű piros plüs tánczrenddel kedveskedett a hölgyközönségnek.

A szabadkai altiszti kör tánczvigalma. E hó 3-án, mint szabadkai levelezőnk írja, kora reggeltől szokatlan nagy érdeklődés mutatkozott úgy Szabadka város, mint a vidék intelligens közönsége előtt, az altiszti kör által rendezendő vigalom iránt. Kevéssel 7 óra után, a körhelyiség díszes homlokzatán már lengett a hatalmas nemzeti zászló, mely mintegy hirdetni kívánta a nagy áldozatot hozó testület gyönyörű téli tánczvigalmát. Tíz óraker érkezett Schmausz Endre úr, Szabadka és Baja városok főispánja, Vojnics, Vermes, Pinkovics orsz.-gyűlési képviselők, Mamuzsich polgármester és Mamuzsich Félix kanonok kíséretében s kezdetét vette a tánczvigalom, mely kivilágos kivirradtig tartott. Az anyagi siker nem remélt fényes lett, amennyiben tiszta maradvány 620 korona hasznot eredményezett. Ez alkalommal megemlítjük, hogy a körnek rendes és pártoló tagja ez évi nagyfoku belépések által 400 felé közeledik. Az öröndetes szaporulat különösen a helybeli főnökségek nemes pártfogásának köszönhető. A rendezett sorsjáték fényesen sikerült.

Gyermekmultság az Otthonban. Aki e hó 12-én délután bejuthatott az Otthon írók és hírlapírók körének dohány-utczai palotájába, ritka élvez-

zetben részesült. A palota nagy szecsessziós dísztermében olyan multság zajlott le, melyekhez jó kedvre, fesztelenségre, bájosságra különbet nem igen láttunk. Két-háromszáz baba, szőke, barna, egészen iczike-piczike, nagyobbacska és olyan is, ki már ma-holnap igazi nagy bálba készülhet, lepte el szorongásig a nagy termet; ragyogott az arcuk az első bál izgalmától, akárcsak az édes mamáké, kik természetesen elkísérték apróságaikat erre a nevezetes utjokra. A kisasszonyok, leendő bálkirálynők, rózsaszinben vagy hófehérben, szalagosan, virágosan foglalták el a helyöket s bizony a kis gavallérok is becsülettel tették a szépet a hölgyeknek. A terem felső részén helyezkedtek el a gyermekbál lady patronesszei: Gelléri Margit és Jolán kisasszonyok, Gelléri Mór bájos leányai. Az ő belépésükre megkezdtek a hangversenyt, melyet Novák Károly nagy-készültségű zongorajátékos nyitott meg Chopin Polonaise-ének kitűnő előadásával. A műsorban első volt Raskó Géza, a Népszínház jeles baritonistájának énekszámja, majd Gyöngyi Izsó, a Vigszínház ötletes művésze, tréfás gyermek-kuplékat énekelt, babaverseket szavalt, kómikus adomákat adott elő s végül egy kuplé-sorozatban dicsérte az édességet s szidta a tanulást meg az iskolát; csak természetes, hogy olyan tapsvihar kísérte bohóságait, hogy rengett bele a fal is. Azután Benedek Elek egy bájos apróságát adta elő Benedek Mariska, az író leánya és Gyöngyi Jolánka, a művész leánya, akiket Balassa, a Vigszínház művésze tanított be. Ugy játszottak, beszéltek mind a ketten, mint két tökéletes művésznő. Volt is érte taps bőven és tisztelet-becsület a kezesekéknél, elég taps is. Aztán Blaha Sárika kedveskedett a kicsinyeknek, néhány törül metszett magyar dallal és az »is-is-is« nótá angol kiadásával. Végül a Wilkins zenebohóc-négyes mulattatta a bájos apróságokat. Eljenezve vonult ki a gyermekhad az uzsonna-termekbe és buzgón fogyasztotta ott a kávé, csokoládét és édes süteményeket, miközben a nagyteremből kihangzott az ez alkalomra szervezett hattagu gyermek cigánybanda muzsikája. Soha »keservebben« nem húzta a cigány, de a pötömnyi jószágok kaczagó kedvvel vonultak a nagyterembe és tánczoltak izzadásig. Az elv kedvéért tombola is volt azzal a különbséggel, hogy itt mindenkinek kijutott az ajándékból.

REGÉNY-ESARNOK.

A ki nem tudott kettőt szeretni.

Regény.

Irta Halévy J.

(Folytatás.)

IV.

Rozita kocsisa még sohasem járt olyan városrészekben, de Celesztin, a groom, Páris gyermeke és kiismeri magát. Már közelednek a házhoz. Criquette kidugja a fejét.

— Itt vagyunk, — ez a ház ott a balról!

A kocsi megállt. Két munkásnő, kik a házban laknak és a kapu előtt állnak, kérdezik: »Te vagy, Criquette?»

— Igen — hogy van anyám?

— Jer hamar! Látni akar téged — hamar, hamar!

Criquette már kiszállt s felsiet a lépcsőn, egyik asszony követi. A másik bámulva nézi az elegáns öltözetű hölgyet, ki szintén kiszáll a kocsiból.

— Hol laknak? — kérde Rozita. — Vezessen engem oda.

— Óh, nagyságod fel akar menni?

— Igen, igen.

— De a lépcső sötét — mi hozzá vagyunk szokva, de kegyed...

— Celesztin, vedd az egyik kocsilámpást és menj előre!

Mind a három haladt föl a mocskos, nedves lépcsőn, legelől Celesztin a lámpával, aztán Rozita és utána a munkásnő, ki Rozita gyöngyszin atlasz topánját és selyem harisnyáját bámulta. Mig ők az első emeletre értek, Criquette már az ötödiken beharagant a szobába az anyjához.

— Itt vagyok, mamám — mamuskám, mamuskám! ugy-e jobban vagy? — mondd, hogy jobban vagy!

A szegény beteg nagy nehezen kissé fölemelkedett, magához ölelte Criquettet, csókjaival boritva arcát, haját, és kiaszott kezével gyermeke arcát czirogatva egyre rebegette: »Criquette, gyermekem! Attól tartottam, hogy már többé nem látlak! És most mégis itt vagy, Criquette, édes gyermekem!«

De utolsó ereje csakhamar kimerült, karjai merevülni kezdtek s haldokolva hanyatlott vissza a párnákra, akadozó lélekzettel. E pillanatban lépett be Rozita, kinek gazdag öltözéke csodálatos ellentétet képezett a szegényes környezettel.

— Jöjjön, jöjjön, — kiállt Criquette kétségbeesetten; — már nem csókol engem, — már nem beszél, — már nem hallgat rám!

Paszkal keservesen sirt, a szénkereskedőnő szemére nyomta kendőjét. A haldokló már két óra óta feküdt így kinlódva és egyre beszélt, szorult, nyöszörgő hangon: — Criquette, gyermekem, mindenem — egészen elhagyatva — egyedül a világon...

A szenesné szívesen ígerte volna neki, hogy Criquetteről gondoskodni fog. De mit mondana a férje, ha holnap elmondja neki, hogy három gyermeke mellé még egy negyediket fogadott? A haldokló szeme egyszerre a fényes jelenésre meredt, ki ágyánál állt.

— Mamám, — monda Criquette — ez itt Rozita kisasszony, akiről beszéltem neked, ki olyan jó hozzám.

— Ah, ön az kisasszony? Criquette beszélt nekem kegyedről, — szegény leányom — elhagyatva egyedül lesz a világon.

— Nem lesz elhagyatva. Adja nekem. Én magamhoz veszem!

— Ön, óh, ön — gyermekem. — Igen, igen, legyen az öné — köszönöm, köszönöm.

Ezentul már csak érthetetlen szavakat rebegett, s mégis annyi erőt talált, hogy Rozita keztyütlén kezét megragadja és megcsókolja. — Óh, ő nem kérdezte micsoda, kicsoda az a nő, kire ártatlan gyermekét bizta; a csillogó gyűrűk megvakították; hideg veritékkel borított feje csak arra gondolt, hogy az a nő gazdag, nagyon gazdag és magához veszi gyermekét. És Criquettenek télen meleg ruhája lesz, nem fog fájni, úgy mint ő fázott — és nyáron virágos kertben fog játszani és nem fog éhezni, úgy mint ő éhezett. — S így el lett döntve a szegény gyámoltalan gyermek sorsa. Pedig ez a

sors talán jobb lett volna, ha a szenesné előbb mert volna szólni.

A haldokló elbocsátotta Rozita kezét s a levegőbe kapkodott.

— Hol vagy Criquette, gyermekem, gyermekem — és te Paszkal? — Mind a kettő olyan jó, — Isten veletek — Criquette — — — — —

Ez volt utolsó szava — mindennek vége. — Rozita térdre borult, imádkozni akart, de gyermekkori imádságát már rég, rég elfeledte, egyik sem jutott eszébe.

Midőn Criquette látta, hogy anya karjai lehanyatlottak s arca hideg lett, rémülten visszahökent és szivszaggató hangon sikoltott: — Mamám, mamám, szólj hozzám!

Aztán téveteleg pillantással nézett egyikre, másikra, s gyötrött hangon rebegette: — Meghalt?

Egyik sem felelt kérdésére.

— Nem, nem, — nem halt meg! — mamám, én vagyok, Criquette. Mondd mamám, hogy nem haltál meg!

Negyedóra mulva erőszakkal kellett a szerencsétlen gyermeket anyja holttestétől és a szobából eltávolítani.

— Még egyszer megcsókolom — csak egyszer, egyetlen egyszer. — Paszkal, maradj mellette, — ne hagyd el, — oh, hátha nem is halott!

— Itt maradok, Criquette.

A lépcsőn kétségbeesetten sikoltozott:

— Anyám! Anyám! — anyámat akarom látni.

Reggeli három óra volt, midőn a fogat ama pompás ház előtt megállt, hol Rozita lakott. Criquette az egész úton nem szólt, csak sirt. Rozita karjai közt tartotta és batiszt kendőjével törülgette könnyeit.

Liberiás inas nyitotta ki a kivilágított előcsarnok ajtaját. Aurélie hallotta a koci robogását s lejött a lépcsőn.

— Mindennek vége? — kérde Rozitától.

— Igen, vége van és Criquettet magammal hoztam és mindig nálam lesz.

— Mindig?

— Igen — mindig! mindig! Ő az én leányom az én gyermekem. — És más hangon tevé hozzá

— Itt van a herczeg?

— Igen, a dohányzóban.

— Vegye föl Criquettet az én szobámba. Csak egy pillanatig beszéljek a herczeggel s azonnal feljövök én is.

Criquettnnek nem volt már sem ereje, sem akarat, tehettek vele, a mit akartak, s Aurélie inkább vitte, mint vezette föl az emeletre.

Rozita a dohányzóba ment, hol a herczeg elaludt a pamlagon; mikor belépett, Szavelin felnyitotta szemét.

— Ah, ön az? — mondta, mikor Rozitát megpillantotta.

— Igen, én vagyok.

— Már késő lehet — elaludtam — mi van azzal a szegény asszonnyal?

— Az imént meghalt — és tudja mit cselekedtem én? Olyat, a mit ön is nagyon jónak fog találni, a mint remélem. Magamhoz vettem Criquettet.

— Ma éjjelre?

— Nem — mindenkorra.

— Mindenkorra?

— Igen! Fönn van a szobámban, azért most jó éjt kívánok önnek, de kérem, jöjjön el délelőtt,

kell, hogy Criquette anyja temetéséről gondoskodjék és sírhelyet vegyen számára.

— De kedvesem, ezt elvégezhetné Aurélie is.

— Nem lehet, szükségem van rá. Criquette-nek a temetésre gyászruha kell és Aurélie elmegy vele a szabónőmhez — Menjen hát, barátom. — Adieu, — holnapra!

— Jól van, viszontlátásra!

— Helyesen cselekedtem, nemde? — Mondja hát, hogy jól van!

— Igen, nagyon jól van!

— Rozita fölment szobájába, hol Criquettet mély álomba merülve találta. De álmában is suttogtak ajkai: »Mamám, mamám!« — Rozita jól betakarta a szegény gyermeket s némán szemlélte őt egy darabig — aztán ő is lefeküdt.

A herczeg szivarra gyújtott s elment egy klubba, hol éjjelenként nagy pénzbe folyt a kártyázás. Mikor Szavelin hajnalban elhagyta a klubot, 30,000 frankot nyert. S így szólt magában: »Ez majd jó lesz Criquette anyja temetésére! Vajjon Rozita jótékonyága törte meg a varázst, mely az utóbbi hetekben távol tartotta tőlem a szerencsét?«

A temetés végbe ment a második napon. A koporsó után ment Criquette és Paszkal, aztán Rozita a szénkereskedő nejével s ezek után az igazgató és a Gri-Gri egyik szerzője, kinek mindig az a feladat jutott, hogy a költői hármasszillagzatot temetésekén képviselje. Ezekhez csatlakozott a herczeg Bidache-al és aztán következett a színházi személyzet. Az egész gyászkisérlet nagyon komoly hangulatu és mélyen meg volt hatva.

Mig a gyászmenet a Párisi-utcán végig haladt, a költő Criquetteről beszélt az igazgatóval.

— Szegény kis leány, szegény árva! — Miután ezt vagy hatszor ismételte, hozzátette minden átmenet nélkül: »Mikor fog megint játszani?«

(Folytatása következik.)

ISMERETEK TÁRA.

Képviselői illetékek.

Franciaországban a képviselők naponként huszonöt frankot kapnak, Angolországban az elnök maga vagy hetvenezer forintot kap egy évre, Olaszországban, Spanyolországban a képviselők ingyen utaznak a vasutakon, Ausztriában husz koronát élveznek egy napra s utiköltségeiket is megtérítik. Belgiumban a képviselők, a brüsszeliéi kivételével, négyszázhuszonhárom frankot kapnak havonként. Svédországban ezerhatszázötven frank jár nekik az ülészsakra, amely rendszeren négy hónapig tart; rendkívüli ülészsakban tizenhárom frankot és nyolczvan centimeot és utiköltséget. Norvégiában tizenhét frankot, Dániában nyolcz frankot és negyven frankot tesz a napidij. Görögországban a képviselők rendszeren ülészsakban kétezer frankot huznak, Portugáliában ötszázötvenöt frankot kapnak hónaponként. Legjobb dolguk van az Egyesült-Államok kongresszusi tagjainak, ők huszonötezer frankot kapnak évenként.

Orfeusz az állatok között.

Mr. Cornish is kísérletezett azzal, hogy milyen hatással van a zene az állatokra. Hegedűvel ment közejük és először is alsóbbrendű állatokkal próbálkozott. Egy tarantella pókra semmi hatása nem

volt a hegedűszónak, ellenben egy skorpiófészekben nagy mozgalmat idézett elő. Különös érdeklődést mutatott a zene iránt néhány kigyófajta. Különösen a kobra (kalapos kigyó) volt érzékeny a zenére, amelyet tudvalevőleg az indus kigyóbüvölők is muzsikára tánczoltatnak. Erősen aludt ketreczének homokján, de az első hangra rögtön fölemelte a fejét és minél hangosabb lett a muzsika, annál jobban nyult fel a magasba, mint valami gyertya. Minden újabb taktus és hangnem látható befolyást gyakorolt a kigyóra, a tremolonál pedig az egész testét felfujta. Más kigyófajta nem voltak ilyen érzékenyek a zenére. Egy óriási python például teljesen közönyös maradt. Annál figyelmesebb hallgatói voltak Cornishnak a négylábuak. Egy jegesmedve nyomban előjött a ketrecze háttéréből és a vasrács előtt a hátsó talpaira állott és taktusra himbálta a testét és kedélyesen dörmögött hozzá. Az oroszlán nyugodtan tovább hevert, de a pófája figyelmet árult el, s utóbb csapkodni kezdte farkával a padlót. A farkas-ketrecz előtt megpattant egy hur, mire a farkas meggörbitette a hátát és a farkát behuzva, a leghátsó sarokba rohant. Az elefántnak fuvoláztak s a hatalmas állat nyugodtan állott, csak épen az egyik talpát emelte fel egy kicsit. Hanem amikor hirtelen a klarinétba csaptak át, a legnagyobb izgalomba esett s ide-oda kezdett szaladgálni. A strucz sem tudta elviselni a klarinétot és a tigris is hasonlóan a legnagyobb mértékben izgatott lett, hanem a fuvola vagy a hegedű első hangjára ismét visszatért a nyugalmuk.

Önműködő pápaszemárusító

működik London utcáin. Ha a nyílásba bedobják a pénzt, kijő a megfelelő üveg. Előzőleg az ember megpróbálhatja, milyen üvegre van szüksége. Ott van ugyanis egy szemüvegekkel ellátott korong, amely mögött nyomtatványok vannak. Már most az ember forgatja a korongot, amíg oly üveg kerül elő, amelyen jól olvashat. Akkor aztán bedobja a pénzt és megkapja a pápaszemet.

Képeinkhez.

Parkban. A kastély körül néma csendben terül el a park lombos, árnyas fáival. Ide jön ki a kastély urnője a reggeli verőfényben egy ábrándos sétára, távol a nagy világ zajától, távol az emberek, a nagy város vásári zivajától. Akik tehetik, akiknek módjukban van, csak a zajos, fényes mulatsággal kínáló telet töltik a nagy városban, míg nyáron vagy utaznak egyik országból a másikba, vagy visszavonulnak birtokukra s élvezik a falusi csend mindennel felérő magányát.

A monakói herczeg palotája. Mindenki tudja, hogy a monakói herczegség egy önálló birodalom, még pedig a legkisebb birodalom Európában. Uralkodója a monakói herczeg, akinek van hadserege is, még pedig akkora hadserege, hogy ha például esik az eső, akkor beállítja hadseregét a kapu alá, hogy meg ne ázzék. A herczegség alattvalóinak különben jó dolguk van, mert semmi adót nem fizetnek. Egyetlen jövedelmi forrása az államnak az az összeg, amit a kártyabariangtól hűz, ami milliókra rug évenként. Tudvalevő dolog, hogy itt van Európa legnagyobb kártyabariangja s a világ minden tájá-

ról ide jönnek azok a szerencsétlen emberek, akiket a játékszenvedély nem hagy addig nyugodni, míg csak utolsó garasukat is el nem veszítik.

Amint képeinkről is látható, a herczegségnek nagyon szépen jövedelmez ez a csunya szenvedély. Gyönyörű palotájából két képet közlünk, melyek egyike a herczegség palotáját, másik pedig a palota egyik termét ábrázolja. Valóban pedig itt volna már az ideje annak, hogy az európai nagyhatalmak eltörölnék a föld színéről ezt a bünbarlangot.

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

Figyelmeztetés! Kérjük a tisztelt tagokat, hogy minden egyes befizetésnél a tagkönyvecske számát okvetlenül felírják a sek- vagy utalvány-lapokra, mert különben a nehézkes kezetés miatt könnyen megtörténhetik, hogy igényeik csorbát szenvednek.

A pipa a háboruban. Ámbár a pipa a béke elképe, azért a lent délen harczoló angol katonának egyetlen vigasztalója. Harcz előtt, harcz után a kis pipáját szorongatja az agyarán, s még hadakozás közben is attól merit egy kis erőt, bátorságot az angol katona. Ennek következtében Dél-Afrikában nagyon kelendő czikk a dohány. Maguk az angolok tizenöt ezer fontra becsülik hetenkint azt a dohányt, amelyet csapataik hetenkint Afrikában elfüstölnek, vagyis körülbelül egy tonna naponkint. Ez fél esztendő alatt háromezernégyszáznyolecvan méter-mázsát tesz, amiért Londonban nyolcvanezer font sterlinget kellene kifizetni. Valamirevaló dohányból egy fontot ugyanis alig kapni Londonban öt-hat shillingnél olcsóbban. Az Afrikában elfüstölt dohány-mennyiség elképzelésére a következő kis összehasonlítás alkalmas: A hat hónap alatt elpusztított dohány olyan jelentékeny tömeg, hogy egy kétszáz tagu csapatra volna szükség, hogy az az óriás mázsáló, amelynek egyik oldalán a dohány, a másik oldalán az összes ágyuk vannak, egyensúlyban legyen. Az angol lap, amely mindenről cseveg, jó clounak tartaná a párisi kiállításra azt a pipát, amelybe mindez a dohány beleférne egyszerre.

A dal. Egy külvárosi kis énekes-színháznak az igazgatóját valahol külföldön, ámbár kitünően értett a szakmájához, mégis az a baj érte, hogy a legnagyobb penzzavarokba jutott, majdnem csőd előtt állott a vidám, költekező életmódja miatt. Ő, akinek higgadt üzletembernek kellett volna lennie, nagyon is belemélyedt a világi örömeik élvezetébe. Barátai már többször kirántották a kátyuból, amibe bele esett, s ezuttal is még egyszer és utoljára a segítségére siettek. Bizottság alakult, amelynek elnöke az ügyek lebonyolítása után még egy jó tanácsal is szolgált utraivalóul a könnyűvérű igazgatónak. Emlékeztette Luther mondására, amely a borról, szerelemről és a dalról szól. A direktor megígérte, hogy a jövőben mértéket fog tartani s megjavul. Néhány nappal azután találkozik vele a mentőbizottság elnöke, aki a jó tanácsot adta.

— Nos barátom — kezdi a szót — hát hasz-

nált-e a jó tanács? Nem hódolunk-e már annyira a bornak, szerelemnek és a dalnak?

Bünbánólag felel a direktor:

— Már nem. Nagyon jól megyen a javulás, a dalról már egészen le is mondtam. . . .

Figyelmeztetés.

Felkérjük tagjainkat, hogy a „Tagbevallási ivatek” kellőleg kitöltve, mielőbb sziveskedjenek beküldeni, mert a küszöbön lévő szövetkezetté alakulás előmunkálataihoz sűrűsösen szükségeseek.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Felkérjük igen tisztelt tagjainkat, hogy a szerkesztői üzeneteket elolvasni sziveskedjenek, mert tekintve attól, hogy levelekre, levelezőlapokra, utalvány- vagy cheque-lapon tett kérdésekre többnyire itt válaszolunk s a beküldött pénzküldeményeket, ha több óra küldetnek, itt nyugtázzuk, gyakran általános érdekű értesítéseket is adunk, bár névre szólnak.

Kondás György, Kassa. Czimszalagját levelező-lapja értelmében javítottuk ki. Üdvözöljük. — Vadász Árpád, Budapest. Kért tagbevallást elküldöttük, kérjük sűrűsösen és pontosan kiállítani és beküldeni. Üdvözlöt. — Décsel Ferencz, R.-Palota. Tagbevallást megkaptuk, köszönjük, rendben van. Üdvözöljük. — Buchter János, Budapest. Megkaptuk, köszönjük, üdvözöljük. — Halász József, Békés-Csaba. Tagbevallást megkaptuk. Szives fáradozásait ez uton is köszönjük Külön levelet is irtunk, üdvözöljük. — Puha Pál, Szt.-Lőrincz. Sinte urnak tagkönyvét elküldöttük. Szives fáradozásait külön levélben köszöntük meg. Üdvözöljük. — Benczúr Károly, Németságh. Levelét megkaptuk, szivesen fogjuk utbaigazítani. Üdvözöljük. — Nyíri Dezső, Hosszmező. Elküldöttük, kérjük sűrűsösen kiállítani és beküldeni. Üdvözlöt. — Baróti B. Sándor, Alsó-Árpás. Február és márczius hónapokra számoltuk el. Üdvözöljük. — Morgetsch Tivadar, Kun-Szt.-Márton. Elszámoltuk január és február hónapokra. Üdvözlöt. — Bencsura József, S.-A.-Ujhely. Kérjük, tudassa, mely számu lapjai hiányoznak, nagyon szivesen pótolni fogjuk. Legutolsó lapunkat újra elküldöttük s mellékeltünk egy tagbevallást is, kérjük kitölteni és sűrűsösen beküldeni. Üdvözöljük. — Döbrösy József, Kaposvár. Elszámoltuk január és februárra. Üdvözlöt. — Miss Sándor, Sárga-pusztá. Beküldött 6 koronát 1899. december, 1900 január és február hónapokra számoltuk el. Czimszalagot kijavítottuk, külön levelet is irtunk. Üdvözöljük. — Gaál Nándor, Párkány-Nána. Megkaptuk, köszönjük, január, február, márczius és április hónapokra számoltuk el. Üdvözöljük. — Fischbein Salamon, Zágráb. 1900. január és február hónapokra számoltuk el. Üdvözöljük. — Juhász Bruckner Péter, Körpa. Levelező-lapját megkaptuk, szivesen utána járunk, napokban külön levelet irunk. Üdvözöljük. — Nedeczky Ottó, Nagymaros. Beküldött 6 koronát megkaptuk. Tagkönyveket elküldöttük. Üdvözöljük. — Duray Sándor, Budapest. A négy koronát 1899. július hó és 1900. február hóra számoltuk el. Üdvözlöt. — Vészey Frigyes, Marschall Antal, Póllony Béla, Budapest. Szives értesítéseiket köszönjük, megfelelően intézkedtünk. Üdvözöljük. — Kónya János, Orsova. Megkaptuk, köszönjük, lapokat a kívánt helyre fogjuk küldeni a megjelölt időben. Üdvözlöt. — Horváth Zoltán, Betlér. Igen, kérjük kiállítani és beküldeni. Tagbevallást küldöttünk, üdvözöljük. — Kovács Lajos, Maros-Vásárhely. Megkaptuk, rendben van üdvözöljük. — Gerébi János, Királyháza. Beküldött 4 koronát január és február hónapokra számoltuk el. Üdvözlöt.

— *Gálffy László Kassa.* Szívesen várunk. Üdvözöljük. — *Harmati István, Zemir. Végh István, Budapest.* Teljesen rendben van, köszönjük. Üdvözöljük. — *Werner Dániel, Zágráb.* Igen, a most beküldött 6 koronát február, márczius és április hónapokra számoltuk el. Üdvözöljük. — *Frank János, Módos.* Január, február hónapokra könyveltük el. Üdvözöljük. — *Mihály István, M.-Ludas.* Január, február hónapokra könyveltük el. Üdvözöljük. — *Deák Rencsisovszky József, Nagy-Becskerek.* Február és márczius hónapokra számoltuk el. Üdvözöljük. — *Skultéty József, Kostajnicza.* Köszönjük, január és február hónapokra könyveltük el, szívélyesen üdvözöljük, tagbevallást küldöttünk. — *Rákóczy Lajos, Déva.* Január és február hónapokra könyveltük el. Üdvözöljük. — *Kovács Antal, Bród.* 1899. december és 1900. január hónapokra számoltuk el. Üdvözlet. — *Gloszik Mihály, Sírátó.* 1899. június és 1900. február hónapokra könyveltük el. Üdvözöljük. — *Mátis Gáspár, Zilah.* Köszönettel megkaptuk, február és márczius hónapokra könyveltük el. Szívélyes üdvözlet. — *Nedeczky Ottó, N.-Maros.* Beküldött 14 koronát köszönettel megkaptuk, kimutatását legközelebb küldjük. — *Pál Mihály, Kecskemét.* Köszönettel megkaptuk, 1899. december, 1900. január és február hónapokra könyveltük el. Üdvözöljük. — *Wilde József, Nemes-Kosztolány.* Elküldöttük, kérjük kiállítani és sürgősen beküldeni. Üdvözöljük. — *Boross Lajos, Tószeg.* Igen, megkaptuk, rendben van, köszönjük. — *Dán Károly, Kovászna.* Január és február hónapokra könyveltük el, köszönjük. — *Perényi János, Királyháza.* Beküldött 6 koronát köszönettel megkaptuk, s Mankovics Miklós ur részére 1899. május és június valamint 1900. február hónapokra számoltuk el. Üdvözöljük. — *Király József, Hatvan.* Tagbevallást elküldöttük, kérjük kiállítani és sürgősen beküldeni. Üdvözöljük. — *Bod Gábor, A.-Ucsa.* Beküldött 4 koronát megkaptuk, 1900. január és február hónapokra könyveltük el. Tárczát köszönjük. Szívélyesen üdvözöljük. — *Sz. M. kisasszonynak.* Levelét nagy élvezettel olvastuk s igen nagy örömeinkre szolgált. Amint láthatja, ki is. adtuk mai számunkban. Bárcsak minden munkásleány így gondolkoznék a munkás-kérdésről. Üdvözöljük! — *Pest János, Versecz.* Beküldött 2 forintot megkaptuk, rendben van, kért chequeket elküldöttük, üdvözöljük. — *Varga Mihály, Eger.* Rendben van, 1899. május hónapra könyveltük el. Üdvözöljük. — *Kiss János, Piski.* Beküldött 10 koronát köszönettel megkaptuk, 1899. május, június, július, augusztus és 1900. februárra számoltuk el. Üdvözöljük. — *Orosz János, Budapest.* Beküldött 6 koronát köszönettel megkaptuk, miután Czímél ur 1899. december hónapra már befizette tagsági díját, így jelenleg 1900. január, február és márczius hónapokra számoltuk el. Üdvözöljük. — *Wittmann Adolf, Szolnok.* Köszönjük, tagkönyvet elküldöttük. Szívélyesen üdvözöljük. — *Bene János, Kassa.* Szíves támogatásának újabb jelét köszönjük. Kopasz ur részére a tagkönyvet elküldöttük, lapokat megindítottuk. Kérjük támogatását a jövőre is, üdvözöljük. — *Méda István, Nagy-Szombat.* Beküldött 4 koronát megkaptuk, 1900. január és február hónapokra számoltuk el. Üdvözöljük. — *Kell István, Déva.* Beküldött 8 koronát köszönettel megkaptuk. Kérjük továbbra is szíves támogatását. Üdvözöljük. — *Koncz József, Selyp.* Köszönjük, megkaptuk, 1900. február, márczius és április hónapokra számoltuk el. Üdvözöljük. — *Kormos Lajos, Török-Szt.-Miklós.* Köszönjük, 1899. december, 1900. január és február hónapokra számoltuk el. Üdvözöljük. — *Tóth József, K.-Semjén.* Igen, 1899. június 1-től 1900. márczius 1-éig teljesen rendben van. Tagbevallást küldöttünk, kérjük sürgősen kitölteni és beküldeni. Üdvözöljük. — *Farkas Mihály, Szeged.* Szíves értesítését megkaptuk, megfelelően intézkedtünk, szívélyesen üdvözöljük. — *Dygos Sándor, Bród.* Tagbevallást elküldöttük, kérjük kitölteni és sürgősen beküldeni. Üdvözöljük. — *Szathmáry Károly, Uj-*

Arad. Tagbevallást megkaptuk, köszönjük, szíves fáradozásairól előre is meg vagyunk győződve, ha lassan is, de mégis eredményes lesz, üdvözöljük. — *Nyári Sándor, Normanczi.* Tagbevallást elküldöttük, Kérjük kiállítani és sürgősen beküldeni. Üdvözlet. — *Fehér Mihály, Monostor.* 1900. február és márczius hónapokra számoltuk el. Üdvözöljük. — *Schweitzer Ferencz, Zágráb.* Köszönettel megkaptuk, január és február hónapokra könyveltük el. Üdvözöljük. — *Ilosvaji János, T.-Ujlak.* Tagbevallást levele értelmében állítottuk ki s ugyancsak ennek megfelelőleg törzslapját is. Tóth ur részére a lapot megindítottuk, köszönjük támogatását s kérjük azt a jövőre is. Üdvözöljük. — *Rosenberg Simon, Szászfalu.* Üdvözöljük tagjaink sorában, kívánságát előjegyeztük, s szívesen fogunk annak eleget tenni. Üdvözöljük.

Czimbalmaim az ezredéves kiállításon kitüntetve.

Szalon-czimbalmok

pedálos, barna vagy feketében, kitűnő erős csengő hanggal, erős szerkezettel, 3 évi jótállással. Bolti ár 150 frt, nálam 75 frtért kaphatók. — Alapos tanítást is elvállalok, havonta 8 frtért.

➡ Árjegyzéket bérmentve küldök. ➡

JEGESI GÉZA

műokleveles czimbalomkészítő és a vaskoronás czimbalom feltalálója

Budapest, VII., nefelejts-utca 43. sz.

készítési telepen.

NEM HULL A HAJ, NINC S TÖBBÉ KOPASZ EMBER

Szenzációt kelt a gyógyfűkivonatomból, melyet évek hosszú során át tanulmányoztam, hogy miképp lehessen meggátolni a megkopaszodást.

EXIKÁTOR

1 füveg ára 2 korona 40 fillér.

Felfedeztem és százszoros pénzzel fizetek, ha kétszeri használat után rögtön meg nem szűnik a hajhullás, korpaképződés és mindennemű fejbőrbetegség.

Kapható gyógyszerárakban és mindennemű illat- és piperecikk-kereskedésben.

Főraktár: Török József gyógyszerháza, Király-utca 12.

Erdélyi főraktár és vezérképviselőség: GÓTH GYULA, illat- és piperecikk-nagykereskedőnél, Gyulafehérvár, főter.

Vidéki megrendeléseket utánvétellel azonnal eszközöl:

Egyedüli készítő és szótküldési raktára DOBÉ NÁNDOR, uri-, női- és színházi fodrász Budapest, Nefelejts-utca 27.